

Danes je, razumljivo, trajalo slovo delj časa. Slednjič se je pa le vrnil. Pred hišo ga je spet čakala gruča in ko je vstopal v avto, se je vzdignil rudarski pozdrav iz vseh grl:

»Srečno! Srečno, Sandi!«

»Srečno! Srečno, mati! Oče! Za Božič se vrnem!«

Potem so pa še dolgo gledali gori po cesti, v prah, ki se je dvigal za avtobusom. Novemu življenju naproti sta se peljala dva, prijatelja v nesreči in veselju...

Pozno jesensko sonce je razparalo oblake, ki so kazali na sneg. Dolg snop medle luči je padel v zadimljeno kotanjo.

Spet je oživelo brnenje strojev. Zgenili so se hunti na tirih. Življenje je šlo svojo vajeno pot, kakor da se ni zgodilo nič posebnega.

Zdaj je nad Zahribom mrtva noč. S pokopališča odsevajo migljajoče lučke v spečo dolino.

Nekdo misli nanje z vdano hvaložnostjo. Razsvetljevale mu bodo pota.

Cesta pelje ...

Cesta pelje v cvetni gaj ...
Pa zakaj?
Da obiskovalčki mladi,
ki gredo po rože radi,
se ne izgube!

Sonce sije nam toplo —
Pa zato,
da vsi mali otročajčki,
ki skakljajo v sami srajčki,
se ne prehlade!

Vedno je bilo tako,
je in bo,
da brez tuge in bridkosti,
polno sreče in radosti
mlado je srce!

Manica